

מסכת אבות

פרק ב משנה ד

הוא הִיָּה אוֹמֵר, עֲשֵׂה רְצוֹנוֹ כְּרְצוֹנָהּ, כְּדִי שִׁיעֲשֶׂה רְצוֹנָהּ
כְּרְצוֹנוֹ. בִּטֹּל רְצוֹנָהּ מִפְּנֵי רְצוֹנוֹ, כְּדִי שִׁיבִטֵּל רְצוֹן אֲחֵרִים
מִפְּנֵי רְצוֹנָהּ. הִלֵּל אוֹמֵר, אַל תִּפְרֹשׁ מִן הַצְּבוּר, וְאַל תִּתְּמִין
בְּעֲצָמָהּ עַד יוֹם מוֹתָהּ, וְאַל תִּדִּין אֶת חֲבֵרָהּ עַד שֶׁתִּגִּיעַ
לְמָקוֹמוֹ, וְאַל תֹּאמַר דְּבַר שְׂאִי אֶפְשָׁר לְשִׁמְעַ, שְׁסוּפוּ לְהִשְׁמַע.
וְאַל תֹּאמַר לְכַשְׁאֶפְנָה אֲשֶׁנָּה, שְׂמָא לֹא תִפְנָה: